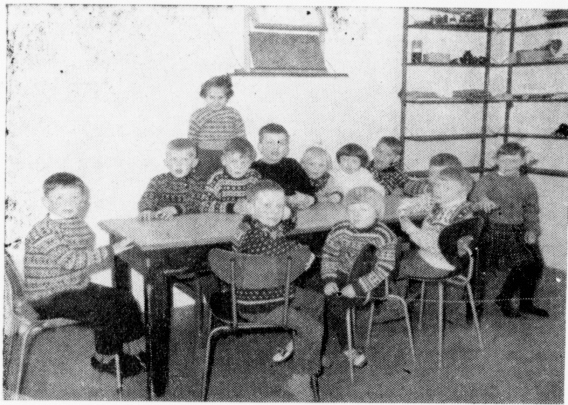

(Tunghoyrd og talubrekað) hefur 14 næmingar frá 3 til 7 ár.

Hesi fara að verða í tveimur flokkum aftaná sumarfrítíðina, tí tað ræður jú um serliga her, at lærarin kann taka sær so nógv sum gjørligt av tí einstaka.

Eg biði frú Olsen greiða mær frá, hvat gjørt verður við hesar næmingar.

Fyrst er at fáa børnini at fola seg heima, tað hefur allarstørsta týdning, so plagi eg at tosa við tey og fáa tey at fortelja ymiskt tey hava uppliva. Allir talufeilir verða uppskrivaðir og so verður roynt at rettað.

Eisini verður ansað eftir hvussu børnini spæla, tí hetta avdúkar ofta nógv av teirra verimáta, so man sær á hvønn hátt man skal taka sær av hvørjum einstokum, tí brek er altíð ein stórir belastningur sálarliga.

Seinni verður arbeitt meira miðvíst, við myndum og lutum, men ansast má væl eftir at variera undirvísingina áðrenn børnini kekast.

Sum áður sagt læra næmingarnir eisini hondarbeid og træsmíð, og eg fari inn í 1 tíma, sum frú Lisberg hefur við gentunum. Allar eru líka upp-tiknar, Anlína og Fríðborg hekla taskur í føgrum litum.

Borghild bindur vottir. Lisbjörg heklar sær eina blusu. Mia úr Sorvágum broderar flott toilet-sett, hon flennur, tá eg spyrji um tað er útstýr. Henda sama Mia ætlar at fara í bakarakeru her í Havnini. Í hesum sambandi fortelur frú Lisberg mær, at teir vaksnu næmingarnir hava verið úti í erhvervs-praktik eins og 8. flokkarnir í fólkaskúlanum, og tað dæmði teimum sera væl.

Eisini eru tað arbejdspláss her á staðnum, sum fegin taka næmingarnar í arbeid, tá teir eru línir við skúlan, og verða firma Poul Hansen, Dimma-letting, chokolátavirkid hjá pf. Frants Restorff og eitt bil-verkstað nevnd. Hetta er gleðiligt, og longu eru nokur heruti frá farin í arbeid, og vit hoyra bara rós um tey, sigur frú Lisberg, sum mest hefur tey orðblindu. Meðan frú Lisberg gekk á læraraskúla var hon í summarfrítíðini niðri á skeiðum og hennara stóri áhugi var fyri teimum »andsveiku« men slíkur skúli finnst jú ikki her, og tí fór hon á henda skúlan, sum hon kendi frá tínum sínum í praktik, (hon slapp nevniliga frá at fara í aðrar skúlar til

hetta av tí hon frammanundan hevði verið vikurur leingi.)

Tað sæst, at frú Lisberg eins og hini 3 lærarafólkini er komin á sína røttu hyll. Tað er nettupp brúk fyri henni her, hon við sínum ríku evnum og stóra kærleika til børnini (vit kenna jú hennara framúrskarandi barnasendingar í útvarpinum.) Áðrenn eg fari visur frú Lisberg mær eitt flonellograf hon brúkar. Har setur hon bilot, hon hefur klipt út úr bløðum, og so skulu børnini siga, hvat tey týða og hvat er á teim um. Eisini er hópur av bókstovum, sum tey kunnu seta á hetta flonellografið.

Ofta fyri hesi børn er tað betri at halda bókstavin í hondini áðrenn skrivað verður (tey lesiveiku.) Allir næmingar hava heimaarbeid, og eg hetta av stórum týðningi fyri at nakað kann spyrjast burturúr og ansað verður eftir hvørjum einstakum næmingi.

Seinastu undirvísingina eg siggi er træsmíð. Tað er Magnussen, sum hefur dreingirnar í hesum, men smilandi sigur hann, at hann er ikki lærari í hesi grein og vónar, at skúlin aftaná sumarfrítíðina fær ein, ið dugir arbeidd, men ikki veit eg, dreingirnir arbeida dugligt og gera alt vanligt træsmíð, tó her sum í øllum hinum lærugreinunum, ongin tving sul verður lagdur á børnini, tey sleppa at ráða sær sjálvum ella beinari sjálvi at velja, hvat tey ynskja at gera. Beint við okkum standa Sverri og Eivind, sum báðir gera rammur (levysaðarbeid). Teir duga sera væl og eg má siga við teir, at tað sæst, at teir breðga ikki burtur úr ætt, so fittir teir eru í hondunum (teir eru nevniliga báðir av Arge-fólkunum.)

Magnussen er komin inn í arbeidd, tí hann kendi Ditlev Olsen, sum einaferð, tá teir hittust, spurdi, um hann ikki kundi tonkt sær at arbeitt við slíkum børnum. Hetta setti seg so fast, at hann sókti starv við skúlan, tá tað varð lýst leyst,

og sjálvandi hevur hann eins og hini specialútbúgving hann er talupædagog og hevur verið á skeið fyri lesiveik, orðblind o. a. Og tað kann sigast, at Magnussen hevur røkt starv sitt væl.

Ja, so varð liðugt, eftir er at leggja aftrat, hvussu stóran týðning, ein slíkur skúli hevur hjá okkum. Nú kunnu slík børn verða heima her á landi, og ikki fara tann langa veg til Danmarkar at læra eitt fremmand mál og so burtur frá øllum sínum, bara longsuln má seta eitt slíkt barn nógv aftur.

Eitt ynski hevur skúlin og tað er at fáa eitt plejumeim, tí tí tað er so torført at skaffa innivist til tey smáu børnini. Privat-pleja er nr. 1, sigur Olsen, og bygdabørnini hava tað einastandandi gott, har tey búgva, bæði lærarar og foreldur eru hesum fólkum ógvuliga takssom. Men skúlin veksur og harvið eisini talið á teimum smærru børnunum, so eitt slíkt heim má koma, og er umsóknin farin til Ríkisumboðið um hetta.

Viðv. teimum smáu, so verða tey koyrd til og frá skúlanum til stóra gleði fyri tey, tí bilstjórarnir eru so blidir og góðir við tey.

Nokur foreldur havi eg tosað við, og øll eru tey ógvuliga glað fyri skúlan, bert rósandi

j. h.

SAMVinnufelag
FÍSKimanna

Grønlandsmenninir

gera seg út hjá okkum, áðrenn teir halda vestur um hav, tí her fáa teir alt, sum krevst til eitt langt summar í Grønlandi.

Ringið ella skrivi til okkara.

Samvinnufelagið

tlf. 1753

Max Catto:

FEIGDARFUGLAR

(Framhald)

Mánalýsið lá sum kámt slør úti yvir havinum. Eg hómaði tað niðurfalakað gosholið av farna gosfjallinum aftur í móti mánaglamuni. Eg setti meg. Eg var óivað farin spakuliga um; ein lóta gekk áðrenn eg fekk eyga á eitt, sum stóð burturvent eitt sindur frá, og stóð og stardi útyvir havið. Hetta var Frobisher. Hann mundi hava biðið vaktina sleppa sær út eitt sindur, kanska fyrri at hjálpa sær sjálvum ella kanska bara fyrri at rétta beinini. Hann snaraði høvðinum á og yvirbrá hansara gjørdi meg bilsn. Tá ið fólk ikki vita av at nakar sær, opinbáran andlit teirra altíð okkurt, og hetta landa-stroki stóð nú so rógur, frælsur frá illsinni og harmi. Hann lurtaði eftir fuglalisti sum var tað fagur ljómleikur og hann stardi útyvir hav.

Hygg teg nú væl um, hugsaði eg við mær. Tað verður einki at siggja á Tahiti, vinur mín.

Hann hoyrði tað pjaka í kjarrinum og vendi sær á. Tað kundi væl verið fuglur, men tað var tað bara ikki — tað var Camille. Eg rørdi meg ikki. Hon dagaði týðuliga móti mánalýsinum og hon stardi yvir um aðru øksl Frobishers og út yvir havið og gekk so spakuliga fram at honum. Hon steðgði tá ið hon var armin frá.

»Hvør er hetta?« spurdi hon. »Ja, hvat heldur tú?« svaraði hann kvattur.

»Hava tey sent teg at biðja meg koma innafur?«

»Nei, eingin hevur sent meg.«

»Tað var fyri neyðuni,« hann hugdi so hulisliga at henni og læi: »Hetta mátti verið eitt frálíkt kvøld, ha?«

»So søtt angar luftin.«

»Tað tykist sum at ein er úggju miljónir av mílum burturi frá øllum heruppi. Eg skal hava hetta staðið í huganum næstufurd eg fari at ferðast. Skulu vit seta okkum niður?«

»Jú takk,« segði hon og settist.

»Ongatið havi eg hoyrt tílíkt fuglameingi,« segði hann.

»Teir syngja mest tá ið mánin skínur,« segði Camille brosandi. »Tey siga her á oynni — tey innfóddu — at hann er tann tey elskaðu og sum tey nú biðja koma aftur.«

»So fara teir at syngja leingi.« Hann sat alla tíðina kveitandi og eygleiddi hana og í fjáltri sat hann og roytti grasuttan at vita av tí. Sjálvsagt átti eg at farið. Men fyrri tað fyrsta var eg eingin edilingur og síðan høvdu tey hoyrt, um eg skuldi rørt meg. Eg var sitiandi og lyddi á. Tað var einki annað enn harmleysur stutt-leiki. »Dámar teir heruppi á hesum forkolada fjallinum?« hoyrði eg hann spyrja.

Hon segði nú nakað sum gjørdi hann bilsn: »Eg havi ikki verið niðri í býnum síðan eg var lítill barn og eg veit ikki av nokrum betri enn hesum.«

»Tað er almikið sum er betri,« segði hann. »Gøtur, skeinkholi, dansihús, bio, men...« Hann tók seg aftur og mundi sjálvur halda at hetta hevði rekkað upp ikki var mikið glæsuligt, tí hann fór at flenna: »Kanska her er ikki so ófíttligt. Um eg ikki hevði havt so nógv um at verið burtur aðrastað-

nis, skuldi eg so fegin verið her eina tíð.«

»Hvat sær tú?« spurdi hon.

»Ha?« Hann fataði ikki reiðiliga. Eg visti, hví hon spurdi soleiðis, men hann visti einki. Hann stardi burtóm oygdur at henni og brá hondini. »Ja, fyrst er tað havið. Mánin. Stjornurnar. Náttin. Hvat heldur tú eg skuldi sæð?«

»Sig mær frá tí.«

»Íðan dámar tær so væl útvarpsmál mitt?«

»Mær dámar at hoyra teg siga frá.«

»Tú kannst sjálv hyggja teg um.«

»Á, sig mær frá tí tú sert.« Hann smulkaði men gjørdi sum hon bað hann. Eg sá hann fúrka seg nærri at henni og hann lætst sum hond hansara av tilviljum nam hennara. Tá ið hon ikki tók hondina til sín, tók hann tvørturum hana. Hann var ikki lítill bilsn, at hon slætt ikki hevði seg undan honum. Útlitð osti meg so mikið meira upp, tí ein krevjin maður dugur so væl at hugsa sær hvat hann sjálvur hevði gjørt, um hann var komin so væl fyrri. Tygum skulu ikki ivast í at eg hevði tíkið meira enn hondina.

»Ja,« segði Frobisher og

fekk stórri sjálválit, »har er Australia. Vit kunnu tó ikki siggja tað, tí tað er einar tvey tusund stjómilur burturi, men stjornurnar haruppi siggja tað og teir siggja eisini okkum. Eg veit ikki hvussu hon eitur, men hon sær so hugalig út og um næturnar havi eg tíðum ligið niðri við strondina og start at henni. Og so er tað handa tjúkk haryviri, hon frøðist so mikið uppi yvir sær sjálvum at hon hevur vist mær, at vit bæði ikki hóva saman...«

»Hví ikki?« spurdi hon.

»Ræðist tú ikki meg?«

»Nei,« segði hon.

»Kanska ikki longur,« rættadi hann hana. Hann helt á við barnatvætlinum um stjornurnar heldur enn at ognast hana beinanvegin — mundi halda seg hava góða tíð, tí náttin var long. »Men tað er einki at undrast á,« segði Frobisher. »Hon vil kanska illa sova, handa stjornan. Men so er tað havið. Almikið av vætu. Eg skal siga tær, hvussu mikið vatn er í sjónum. Hevði tað verið einar tvey tusund kilometrar minni til allar síður, so hevði eg tora at lopið úti og svomið meg leysan.«

(Framhald)